

[Niels Andersen.]

renten af den stigning, der finder sted som følge af samfundets virke. Det er den økonomiske bundsikring, vi skal have gennemført i Danmark.

Elias Lauf: Jeg vil gerne fremkomme med en ganske kort bemærkning. Idet jeg takker den højtærede minister for Grønland for den udførlige besvarelse af mit indlæg, vil jeg blot oplyse, hvad jeg mente, da jeg brugte udtrykket: flere hastesager. Det var sager inden for kirkebyggeriet og revision af visse grønlandske love, jeg bl. a. tænkte på.

Aksel Larsen: Det er rigtigt, at jeg har stillet spørgsmålet, og jeg mener også, jeg selv har besvaret det: hvorfor arbejderklassen — eller jeg brugte vist udtrykket arbejderbefolkningen — ikke i højere grad, end tilfældet har været, i de senere år, slutter op om arbejderbevægelsen, bl. a. ved de politiske valg. Nu får jeg af den højtærede statsminister det svar, at det skyldes bl. a. det splittelsesarbejde, jeg har været med til. Jeg må tillade mig at sige, at den forklaring er i hvert fald absolut ikke udtømmende. Jeg fraråder hvem som helst at have den opfattelse: at hvis det går deres parti dårligt ved et valg, er det de andre partiers ondskab, der er skyld i det. Jeg vil tro, at hvis man mister stemmer ved et valg, og hvis man mister mandater, bør man først og fremmest undersøge, hvad det er ved ens eget parti, som vælgerne er utilfredse med. Hvis der ikke er noget, vælgerne er utilfredse med og har grund til at være utilfredse med, så er der ingen mulighed for, at ens politiske modstandere kan udnytte situationen og fratage én stemmer og mandater.

Hvad valget i 1957 angår, er der for mig aldeles ikke nogen tvivl. Det var ophøjelsen til lov af det forkastede mæglingforslag i 1956, der var skyld i, at så mange arbejdere ikke mere ville stemme socialdemokratisk, men da det ved valget i 1957 gik sådan, at socialdemokratiet mistede 4 mandater og det kommunistiske parti ikke fik de fire mandater, men tværtimod selv mistede 2 mandater, kan man vist drage den slutning, at der har været mange vælgere, der ikke mere ville stemme socialdemokratisk, men ikke kunne stemme kommunistisk.

Om de så blev sofavælgere, eller om de stemte på de borgerlige partier, vides ikke.

Dernæst siger den højtærede statsminister til mig, at nu har jeg forladt det kommunistiske parti, men i stedet for at bruge mine rige evner — og så kom han i tanker om, at han talte på socialdemokratiets ledelses vegne, så han var nødt til at tilføje: ikke mindst til fordrejelse — til at analysere mine egne motiver har jeg startet et nyt splittelsesparti. Jeg mener, at jeg har analyseret mine egne motiver, men jeg skal gerne gentage min analyse. Jeg har benyttet tiden, siden statsministeren talte, til at studere den igen og er kommet til det resultat, at der er for mig intet at ændre og intet at tilføje den dag i dag. Det var en analyse, eller jeg kan godt være beskeden og sige et forsøg på analyse, som jeg forfattede den 16. november 1958, og som jeg har aftrykt som en art efterord i den samling taler og artikler, jeg har udgivet i en bog under titlen „Den levende vej“. Jeg kan godt sige det uden at citere, men det bliver jo kortere, hvis jeg får lov at citere, så selv om citatet ikke er helt kort, beder jeg den højtærede formand om tilladelse til at læse op. Jeg skriver i dette efterord til bogen, hvor der i øvrigt findes en efter min mening meget righoldig dokumentation for de synspunkter, jeg har gjort gældende, og som har fået mig til ikke mere at kunne være med i det kommunistiske parti, at jeg håber på, det fremgår af bogen hvorfor, men at jeg tror ikke på, at jeg har ret til at lægge op og opgive min politiske virksomhed. Derefter fortsætter jeg:

„Det er åbenbart, at der tiltrænges fornyelse i dansk arbejderbevægelse som i dansk politik i det hele taget. Denne fornyelse burde være kommet fra kommunistisk parti, men den er udeblevet. Partiet er stivnet i dogmetro i stedet for at anvende marxismen som en vejledning til handling på den danske virkeligheds grund. Det har på trods af beslutningerne på den 19. partikongres (januar 1957) låset sig fast til i stort som i småt automatisk at anse alt for rigtigt og såre godt, hvad ledelserne i andre landes kommunistiske partier siger og foretager sig. Det har ikke viljen til (måske heller ikke ønsket om) at blive et masseparti med virkelig indflydelse på arbejderbevægelsen.